

การแสวงหาข่าวสารเรื่องเพศศึกษาและการใช้ประโยชน์ ของผู้รับสาร “หัง เหลา เปา ติว”

Information Seeking and Information Utilization
of the “Ngee Lhao Pao Tiw” Program Audience

อวยพร พาณิช *

Uayporn Panich *

วันที่รับบทความ 15 กรกฎาคม 2565

วันที่แก้ไขบทความ 22 สิงหาคม 2565

วันที่ตอบรับบทความ 8 กันยายน 2565

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ โดยมีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หัง เหลา เปา ติว” ของผู้รับสาร 2. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายการ “หัง เหลา เปา ติว” ของผู้รับสาร 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หัง เหลา เปา ติว” ของผู้รับสาร จำนวนทั้งสิ้น 400 คน เครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูลคือ แบบสอบถาม ประกอบด้วยการแสวงหาข่าวสารจำนวน 7 ข้อ เนื้อหาความรู้เรื่องเพศจำนวน 11 ข้อ และการใช้ประโยชน์จำนวน 7 ข้อ สถิติที่ใช้ในการวิจัย คือค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ซึ่งประมวลผลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ โดยใช้ทฤษฎีความน่าเชื่อถือ แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา แนวคิดเกี่ยวกับเพศบุ๋ก ทฤษฎีการแสวงหาข่าวสาร ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อ มาใช้ในการวิเคราะห์

ผลการวิจัยพบว่ากลุ่มตัวอย่างมีการแสวงหาข่าวสาร ในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์และประเภทของเนื้อหาในการแสวงหาจากรายการ “หัง เหลา เปา ติว” ดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หัง เหลา เปา ติว” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์หรือรับคำแนะนำในการปฏิบัติ

* รองศาสตราจารย์ สาขาวิชาคอนเทนต์การโฆษณาและการประชาสัมพันธ์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ

* Associate Professor, Department of Contents: Advertising and Public Relations, Faculty of Communication Arts, Rajapruk University

ตัวมากที่สุด(ค่าเฉลี่ย 3.82) รองลงมาคือเพื่อต้องการหาความรู้(เพศศึกษา)(ค่าเฉลี่ย 3.68) และน้อยที่สุดคือนำไปพูดคุยสนทนากับเพื่อนฝูง (ค่าเฉลี่ย 3.01) (2) กลุ่มตัวอย่างชอบแสวงหาเนื้อหาจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” โดยกลุ่มตัวอย่างแสวงหาความรู้เรื่องเพศจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” มากที่สุด คือความรู้ทางจิตวิทยา (เช่น ความผิดปกติด้านอารมณ์และจิตใจในเรื่องเพศ, ความต้องการและความรู้สึกทางเพศ)(ค่าเฉลี่ย 4.01) รองลงมาคือทัศนคติต่าง ๆ ในเรื่องเพศ (ค่าเฉลี่ย 3.94) และน้อยที่สุดคือประเพณีและวัฒนธรรมต่าง ๆ(ค่าเฉลี่ย 3.48) และ (3) กลุ่มตัวอย่างใช้ประโยชน์ในข่าวสารเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” โดยกลุ่มตัวอย่างใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” มากที่สุดในการได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน (ค่าเฉลี่ย 4.07) รองลงมาคือนำไปใช้ประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ (ค่าเฉลี่ย 3.90) และน้อยที่สุดคือสามารถนำเอาความรู้เรื่องเพศที่ได้รับไปแนะนำให้บุคคลอื่นได้ (ค่าเฉลี่ย 3.71)

ผลการทดสอบสมมติฐาน การแสวงหาข่าวสารมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” ของผู้รับสาร ในด้านวัตถุประสงค์และประเภทเนื้อหาในการแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” ของผู้รับสารนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน และเป็นความสัมพันธ์กันในทางบวกและอยู่ในระดับสูง หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่แสวงหาเนื้อหาข่าวสารประเภทต่าง ๆ จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” มาก ก็จะมีการใช้ประโยชน์จากข่าวสารความรู้เรื่องเพศมากตามไปด้วย

คำสำคัญ: การแสวงหาข่าวสาร / เพศศึกษา / การใช้ประโยชน์ของผู้รับสาร / หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว

Abstract

This research is an exploratory research which aims to study 1) the information seeking of the audience of the “Ngee Lhao Pao Tiw” program 2) the information utilization of the audience 3) the relationship between the information seeking and information utilization of the audience. Data was collected from a total of 400 participants using the questionnaire as a data collection tool, 7 in Information Seeking, 11 in Sex Knowledge and 7 in Information Utilization. The statistics used for data analysis were percentage, mean, and Pearson’s correlation coefficient, and were processed using the SPSS program. The research employed different concepts and theories for data analysis i.e., trust, sex education, Facebook, information seeking, information utilization, and media satisfaction.

The results show that participants had different objectives for seeking information and utilization of the information from the “Ngee Lhao Pao Tiw” program was as follow. (1) The participants mostly had the objectives of seeking news for their benefit or of receiving advice to improve their sexual behavior from the program (3.82), followed by seeking knowledge about sex education (3.68). Discussing the

information with friends least common objective (3.01). (2) The participants enjoyed seeking content related to sex knowledge from the program the most, particularly psychological knowledge (e.g., emotional and psychological sexual disorders, sexual desires and feelings) (4.01), followed by views on sex (3.94), and the traditions and cultures the least (3.48). (3) The participants made various uses of the information about sex knowledge from the program, mostly to have fun and enjoyment (4.07), followed by to increase their knowledge and understanding of sexuality (3.90), and least of all, to be able to give advice on sex knowledge to others (3.71).

The results of hypothesis testing are as follow. The audience's objectives for information seeking and their utilization of the information from "Ngee Lhao Pao Tiw" program are related. Their statistical correlation was at the 0.01 level. Therefore, the hypothesis was proved true, and correlation was positive and at a high level, meaning that the participants who sought different types of content from the program would have a greater use of information about sex education.

Keywords: Information Seeking / Sex Knowledge / Information Utilization of the Audience / Ngee Lhao Pao Tiw

บทนำ

การสื่อสารเรื่องเพศในสังคมไทยมีการกำหนดฐานความคิดและความเชื่อที่ว่าเรื่องเพศเป็นสิ่งต้องห้าม เป็นสิ่งไม่ดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่สมควรพูดกันในที่สาธารณะ จากฐานคิดดังกล่าวทำให้เกิดวัฒนธรรมปกปิด ปิดกั้น กักเก็บการสื่อสารเกี่ยวกับเรื่องเพศไว้ให้เป็นเพียงเรื่องส่วนตัว ผลของการกระทำดังกล่าวทำให้สังคมไทยเป็นสังคมที่ประสบปัญหาเกี่ยวกับเพศมากที่สุดสังคมหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็น การทารุณกรรมทางเพศ ความรุนแรงทางเพศ อคติทางเพศต่าง ๆ โรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และความอยากรู้อยากเห็นเรื่องเพศของคนในสังคมไทย เป็นต้น (วิลาสินี พิพิธกุล และ กิตติ กันภัย, 2547 อ้างถึงใน ทศนีย์ คำเกิงศักดิ์, 2553)

เรื่องเพศถือเป็นองค์ประกอบสำคัญของมนุษย์ ที่มีทั้งแง่มุมของ ความสุข สัมพันธภาพ สิทธิมนุษยชนและจิตวิญญาณ จึงมีหลายแง่มุมที่ควรศึกษาให้ถึงแก่น เพื่อนำองค์ความรู้มาปฏิรูประบบคิดเรื่องเพศรวมทั้งสภาพแวดล้อมทางสังคมให้เอื้อต่อการมีวิถีชีวิตทางเพศที่เป็นสุขปลอดภัย ปราศจากความกระวนกระวายใจในเรื่องเพศ

การที่สังคมพร่าบอกว่าเรื่องเพศเป็นของต่ำ และสะท้อนความไม่มีอารยธรรมนั้น ไม่สามารถหยุดยั้งความต้องการเรียนรู้เรื่องเพศที่อยู่คู่กับมนุษย์มาตั้งแต่เกิดได้ แต่กลับสร้างความกระวนกระวายใจ รวมทั้งความเชื่อผิด ๆ เรื่องเพศให้แก่คนในสังคมไทยเป็นอย่างมาก

ในขณะที่ผู้คนมีความวิตกกังวลใจ การนำเสนอข้อมูลเรื่องเพศผ่านสื่อต่าง ๆ ก็สะท้อนถึงความขาดแคลนแหล่งเรียนรู้เรื่องเพศที่นำเสนอมุมมองได้อย่างสมดุล ครบทุกแง่มุมดังที่ได้กล่าว

ไปแล้ว คือ ความสุข สัมพันธภาพ สุขภาพ สติธิมนุษยชน และจิตวิญญาณ ซึ่งการเรียนรู้เรื่องเพศที่เจือปนด้วยมายาคติจะหวนกลับมาทำร้ายสังคมไทย พอ ๆ กับการปิดกั้นไม่ให้เกิดการเรียนรู้เรื่องเพศอย่างตรงไปตรงมา (บทความคอลัมน์เสียงสตรี หนังสือพิมพ์โพสทูเดย์, 2551 อ้างถึงใน ทศนีย์ ตำเกิงศักดิ์, 2553)

เรื่องเพศจึงเป็นโจทย์ใหญ่ของสังคมไทย เนื่องจาก บรรทัดฐานของสังคมไทย กำหนดให้ “เรื่องเพศ” เป็นเรื่องที่ถูกปิด (Taboo) การพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศอย่างเปิดเผยหรือโจ่งแจ้ง เป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำ แต่ดูเหมือนว่าสิ่งใดก็ตามที่ยังถูกปิด มนุษย์ก็ยิ่งต้องการที่จะอยากรู้อยากเห็นมากยิ่งขึ้น เพราะเรื่องเพศเป็นสัญชาตญาณ (Sexual Instinct) อย่างหนึ่งตามธรรมชาติของมนุษย์ ช่องว่างของความรู้เรื่องเพศไม่เคยถูกปิดสนิทอย่างแท้จริง ตรงกันข้ามกับเปิดเผยมากขึ้น ทั้งในแง่ประโยชน์ทางวิชาการ หรือในแง่การตอบสนองความอยากรู้อยากเห็นของมนุษย์ เรื่องเพศจึงกลายเป็นเรื่องบอกเล่ากันปากต่อปาก ชุบชีบนิทาน และพูดจกกันในช่วงการบันเทิงมากกว่าจะเป็นความรู้ที่ได้จากแพทย์หรือผู้เชี่ยวชาญเรื่องเพศศึกษาโดยเฉพาะจากรายการที่ผ่านทางสื่อมวลชน

เดอะการ์เดียน รายงานว่า ผลงานวิจัยล่าสุดที่ชื่อว่า “เยาวชนคิดอย่างไรเกี่ยวกับการสอนเพศศึกษาและสัมพันธภาพ: การสังเคราะห์งานวิจัยเชิงคุณภาพในเรื่องมุมมองและประสบการณ์ของเยาวชน” ซึ่งทำการศึกษาวัยจําจนวน 48 ชิ้นใน 10 ประเทศ (สหราชอาณาจักร ไอร์แลนด์ สหรัฐฯ ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ แคนาดา ญี่ปุ่น อิหร่าน บราซิล และสวีเดน) ที่มีกลุ่มเป้าหมายเป็นเยาวชนอายุระหว่าง 4 -19 ปี รวมทั้งเยาวชนอายุ 25 ปีที่จําได้ว่าเคยเรียนวิชาเพศและสัมพันธภาพเมื่อครั้งเป็นนักเรียน แสดงให้เห็นว่าวิชา เพศศึกษา ในโรงเรียนทั่วโลก “ขาดข้อมูลที่ตรงประเด็น” กับประสบการณ์ของนักเรียนอย่างมาก ผู้เรียนคิดว่าเนื้อหาไม่ถูกจุด ไม่ตรงใจ จึงไม่สนใจจะเรียน

อีกทั้งรายงานผลวิเคราะห์ของ ดร. แพนดอร่า พาวด์ แห่งวิทยาลัยการแพทย์ชุมชนและสังคม มหาวิทยาลัยบริสตอล พบความสอดคล้องจนวน่าแปลกใจในเรื่องมุมมองของวัยรุ่นต่อวิชาเพศศึกษาจากทั้ง 10 ประเทศ โดยนักเรียนจนวนมากเห็นว่าบทเรียนเรื่องเพศและสัมพันธภาพมีแต่แง่ลบ เน้นศีลธรรมและเป็นวิทยาศาสตร์จนเข้าใจยากเกินกว่าจะช่วยให้ตนเองรับมือกับความรู้สึกและสถานการณ์เมื่อเผชิญในชีวิตจริง เน้นเนื้อหาเพื่อให้นักเรียนรักษาวลสงวนตัว ไม่ค่อยให้ความสำคัญกับเรื่องอารมณ์ ความรู้สึกที่เกิดขึ้นจริง ๆ ดร. แพนดอร่า กล่าวว่า “ผลการวิจัยแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่าวิชาเพศศึกษาและสัมพันธภาพที่สอนในโรงเรียน ไม่ค่อยตอบสนองความต้องการของเด็ก ดูเหมือนโรงเรียนยังทำใจยอมรับได้ยากกว่าเด็กบางคนมีพฤติกรรมทางเพศหรือมีเพศสัมพันธ์แล้ว ทำให้ออกแบบการจัดการเรียนการสอนเพศศึกษาและสัมพันธภาพที่ไม่ถูกจุดไม่ตรงกับชีวิตของผู้เรียน (ประชาไท,งานวิจัยเผยเพศศึกษาที่สอนทุกวันนี้ไม่ตอบโจทย์ผู้เรียนวัยรุ่นทั่วโลก อ้างถึงใน <http://prachathai.com>>2016/10)

ในปัจจุบัน สื่อมวลชนแขนงต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็น โทรทัศน์ หนังสือพิมพ์ ภาพยนตร์ วิทยุ นิตยสาร และ website ต่าง ๆ ใน Internet ได้มีการนำเสนอข่าวสาร ความรู้เกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษามากขึ้น โดยมีการนำเสนอทั้งในรูปแบบของวิชาการ และรูปแบบของการตอบสนองต่อความอยากรู้อยากเห็นอันเป็นสัญชาตญาณพื้นฐานของมนุษย์โดยไม่ถูกมองด้วยสายตาดำทมิ เช่น

สื่อโทรทัศน์ นำเสนอข่าวสารความรู้เรื่องเพศ ผ่านทางรายการ ชูรักชูรส หรือคอลัมน์เสพสมบมิสมในหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คอลัมน์ฮอตไลน์สายรักในหนังสือพิมพ์คมชัดลึก คอลัมน์สมรสไม่สมรัก ในนิตยสารชีวิตจริง หรือเว็บไซต์พันทิปดอทคอม เป็นต้น (ทัศนีย์ คำเกิงศักดิ์, 2553)

ค่านิยมที่ถูกต้องต่อเรื่องเพศ โดยเฉพาะในปัจจุบันการนำเสนอข่าวสารเกี่ยวกับเรื่องเพศที่หลากหลายและมีปริมาณมากขึ้นตามสื่อต่าง ๆ อันสืบเนื่องมาจากการหลั่งไหลของอิทธิพลจากวัฒนธรรมตะวันตก ที่เปิดกว้างให้กับเรื่องเพศศึกษา แต่รายการเหล่านั้นก็เผยแพร่ตามสื่อต่างๆ อย่างเปิดกว้าง ทำให้ผู้คนจำนวนมากสนใจหาคำตอบเฉพาะปัญหาเรื่องเพศของตนเองที่อยากปรึกษาผู้รู้โดยเฉพาะแพทย์เฉพาะทาง รายการตอบปัญหาทางเพศออนไลน์ที่มีลักษณะทั้งปรึกษาส่วนตัวและบอกเล่าต่อออนไลน์จึงตอบโจทย์ปัญหานี้ได้

ด้วยเหตุนี้ รายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ดีว” เรื่องเพศต้องพูด ของน้ำเน็ก นายเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา จึงถือกำเนิดมาทางเฟซบุ๊กไลฟ์และยูทูปไลฟ์ของ NANAKE555 เมื่อวันที่ 16 มิถุนายน 2562 โดยมีเป้าหมาย “รับปรึกษาปัญหาทางเพศ คุณกันแบบตรงไปตรงมากับคุณหมอเฉพาะทาง” และ “ตอบปัญหาทุกข้อสงสัยเรื่องเพศและชีวิตคู่ แบบเข้าใจง่ายและเป็นกันเอง” โดยแรกเริ่มเชิญหมอโอ๋ นายแพทย์สุกมล วิชาวิพลกุล ผู้เชี่ยวชาญเรื่องปัญหาคู่สมรสและสุขภาพทางเพศ โรงพยาบาลพญาไท 2 เป็นผู้ตอบปัญหาหลัก ต่อมาเพิ่มแพทย์ผู้เชี่ยวชาญอีก 2 ท่านคือ หมอไอ้ต พันโท นายแพทย์อาคนะย์ วงษ์สวัสดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมทางเดินปัสสาวะและมะเร็งต่อมลูกหมาก ศูนย์แพทย์พัฒนาในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 และหมอโอ๋ นายแพทย์โอฬาริก มุสิกวงศ์ ผู้เชี่ยวชาญสูติศาสตร์รีเวชวิทยา เวชศาสตร์การเจริญพันธุ์ ต่อมาไร้ท่อทางรีเวช โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร

รายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ดีว” ออกอากาศโดยโพสต์ในช่องยูทูปว่าเรื่องเพศต้องพูด เป็นรายการสด ๆ แบบคู่ขนานบน Facebook Fan Page NaNake555 และ Youtube Chanel NaNake555 ระหว่างเวลา 20.00 ถึง 22.00 น. “ทุกข้อสงสัยที่ถามใครไม่ได้ เราจะตอบให้เอง” การที่สังคมปัจจุบันดำรงอยู่ได้ด้วยสื่อสารผ่านโซเชียลมีเดีย รายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ดีว” ทางเฟซบุ๊กและยูทูปของน้ำเน็ก จึงเป็นที่นิยมมีผู้ติดตามจำนวนมาก ด้วยการทำหน้าที่อันสำคัญในฐานะสื่อสังคม ในการให้ความรู้ ทัศนคติ รวมทั้งสร้างความเข้าใจอันดีเรื่องเพศที่ไม่มีใครพูดหรือกล้าพูดกัน โดยตอบคำถามเผยแพร่เนื้อหาสาระที่เป็นความรู้และเกี่ยวข้อง และพัฒนาความรู้ความเข้าใจในเรื่องเพศ ซึ่งเป็นเรื่องที่ประชาชนคนไทยส่วนใหญ่ยังขาดความรู้ ความเข้าใจที่ถูกต้อง จากการจัดอันดับรายการของ เฟซบุ๊กมีผู้ติดตามรายการนี้ถึง 1,260,000 ครั้ง และผู้เข้าชมถึง 255,970,277 ครั้ง เป็นอันดับที่ 237 จากจำนวนผู้ติดตาม และ อันดับที่ 194 จากจำนวนผู้เข้าชม/ครั้ง (<https://board.postjung.com/1150867>)

ด้วยการเป็นรายการที่เป็นที่สนใจเช่นนี้ ผู้วิจัยในฐานะผู้สอนทางนิเทศศาสตร์จึงมีความสนใจศึกษาเนื้อหาการแสวงหาข่าวสารและการใช้ประโยชน์ข้อมูลจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ดีว” ของผู้ชมและผู้ติดตามรายการดังกล่าว

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสาร
2. เพื่อศึกษาการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสาร
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสาร

สมมติฐานการวิจัย

การแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” มีความสัมพันธ์ในเชิงบวกกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสาร การศึกษาเรื่อง การแสวงหาข่าวสารเรื่อง เพศศึกษาและการใช้ประโยชน์ของผู้รับสารรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องต่าง ๆ ดังนี้ (1) แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องเพศศึกษา (2) ทฤษฎีการแสวงหาข่าวสาร (Information Seeking Theory) (3) ทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจจากสื่อ (Uses and Gratification Theory) (4) แนวคิดเกี่ยวกับเฟซบุ๊ก (Facebook) (5) ทฤษฎีความน่าเชื่อถือ และ (6) งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่าง กลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษามีจำนวนทั้งสิ้น 400 คน เป็นเพศหญิงมากกว่าเพศชาย มีอายุ 18-25 ปีมากที่สุด มีอาชีพนักเรียน/นิสิต/นักศึกษาระดับการศึกษาปริญญาตรี มีสถานภาพโสด และมีรายได้ไม่เกิน 5,000-10,000 บาทมากที่สุด

2. การแสวงหาข่าวสาร ในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์และประเภทของเนื้อหาในการแสวงหาจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” ดังนี้ (1) กลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย = 3.41) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อประโยชน์หรือรับคำแนะนำในการปฏิบัติตัวมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย = 3.72) รองลงมาคือเพื่อต้องการหาความรู้ (เพศศึกษา) (ค่าเฉลี่ย = 3.68) และน้อยที่สุดคือนำไปพูดคุยสนทนากับเพื่อนฝูง (ค่าเฉลี่ย = 3.01) และ (2) กลุ่มตัวอย่างชอบแสวงหาเนื้อหาจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” โดยรวมอยู่ในระดับสูง (ค่าเฉลี่ย = 3.77) โดยกลุ่มตัวอย่างแสวงหาความรู้เรื่องเพศจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” มากที่สุด คือความรู้ทางจิตวิทยา (เช่น ความผิดปกติด้าน อารมณ์และจิตใจในเรื่องเพศ ความต้องการและความรู้สึกทางเพศ) (ค่าเฉลี่ย = 4.01) รองลงมาคือทัศนคติต่าง ๆ ในเรื่องเพศ (ค่าเฉลี่ย = 3.94) และน้อยที่สุดคือประเพณีและวัฒนธรรมต่าง ๆ (ค่าเฉลี่ย = 3.48)

3. การใช้ประโยชน์จากข่าวสาร กลุ่มตัวอย่างใช้ประโยชน์ในข่าวสารเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศจากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.37) โดยกลุ่มตัวอย่างใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” มากที่สุดในการได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน (ค่าเฉลี่ย = 4.07) รองลงมาคือนำไปใช้ประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ (ค่าเฉลี่ย = 3.90) และน้อยที่สุดคือสามารถนำเอาความรู้เรื่องเพศที่ได้รับไปแนะนำให้กับบุคคลอื่นได้ (ค่าเฉลี่ย = 3.71)

ผลการทดสอบสมมติฐานการวิจัย

การแสวงหาข่าวสารมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสารในด้านวัตถุประสงค์และประเภทเนื้อหาในการแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสารนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน และเป็นความสัมพันธ์กันในทางบวกและอยู่ในระดับสูง หมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่แสวงหาเนื้อหาข่าวสารประเภทต่าง ๆ จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มาก ก็จะมีการใช้ประโยชน์จากข่าวสารความรู้เรื่องเพศมากตามไปด้วย

อภิปรายผล

การแสวงหาข่าวสาร ในงานวิจัยนี้กลุ่มตัวอย่างมีวัตถุประสงค์ในการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มากที่สุดคือเพื่อประโยชน์หรือรับคำแนะนำในการปฏิบัติตัว รองลงมาคือเพื่อต้องการหาความรู้ (เพศศึกษา) สอดคล้องกับแนวคิดของ Atkin (1973: 208) ที่กล่าวว่า มนุษย์ต้องการแสวงหาข่าวสารเพื่อตอบสนองความต้องการพื้นฐาน นั่นคือ ต้องการคำแนะนำในการปฏิบัติตัวให้ถูกต้อง และสอดคล้องกับงานวิจัยของรุ่งนภา มหาวรรณศรี (2558) ที่ว่าการเลี้ยงดู การเฝ้าสังเกต ความใกล้ชิด มีความสัมพันธ์ต่อการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัว ในรูปการให้คำปรึกษา แนะนำพูดคุยเรื่องเพศ ระหว่างนักเรียนและผู้ปกครอง ซึ่งเป็นผลของการสื่อสารที่ดีในครอบครัวนั่นเอง

สำหรับประเด็นวัตถุประสงค์ในการแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ที่น้อยที่สุด คือ สามารถนำเอาความรู้เรื่องเพศที่ได้รับไปแนะนำให้บุคคลอื่นได้ สอดคล้องกับ ทศนีย์ คำเกิงศักดิ์ (2553) ที่ว่าเรื่องเพศ เป็นโจทย์ใหญ่ของสังคมไทย เนื่องจาก บรรทัดฐานของสังคมไทย กำหนดให้ “เรื่องเพศ” เป็นเรื่องที่ปกปิด (Taboo) การพูดคุยสื่อสารเรื่องเพศอย่างเปิดเผยหรือโจ่งแจ้ง เป็นสิ่งที่ไม่พึงกระทำ ทำให้ไม่สามารถเอาเรื่องเพศที่ถามในรายการนี้ไปแนะนำหรือพูดคุยกับคนอื่นได้

สำหรับประเภทเนื้อหาจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” เนื้อหาความรู้เรื่องเพศที่กลุ่มตัวอย่างแสวงหาจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มากที่สุด คือความรู้ทางจิตวิทยา (เช่น ความผิดปกติด้านอารมณ์และจิตใจในเรื่องเพศ, ความต้องการและความรู้สึกทางเพศ) รองลงมาคือทัศนคติต่าง ๆ ในเรื่องเพศ สอดคล้องกับแนวคิดของ Atkin ที่ว่าข่าวสารที่ใช้ประโยชน์เป็นเครื่องมือช่วยในการตัดสินใจรับรู้ ความคิด และแก้ปัญหาต่าง ๆ (Instrumental Utilities) ในชีวิตประจำวัน ข่าวสารบางอย่างอาจจะนำไปใช้ประโยชน์ได้

การใช้ประโยชน์จากข่าวสาร เกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” กลุ่มตัวอย่างใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มากที่สุดคือได้รับความสนุกสนานเพลิดเพลิน รองลงมาคือนำไปใช้ประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับความรู้เรื่องเพศ สอดคล้องกับงานวิจัยของเวนเนอร์ (Lawrence A' Wenner ,1985) ที่ว่ากระบวนการใช้ข่าวสารเพื่อประโยชน์ในการลดหรือผ่อนคลายความตึงเครียดทางอารมณ์ หรือเพื่อปกป้องตนเอง เช่น การใช้เวลาเพื่อความเพลิดเพลิน สนุกสนาน เพื่อหลีกเลี่ยงจากสิ่งที่ไม่พึงพอใจอย่างอื่น และ

เป็นกระบวนการใช้ประโยชน์ข่าวสารเพื่อดำรงเอกลักษณ์ของบุคคลหรือเพื่อการอ้างอิงตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสื่อหรือปรากฏการณ์ในเนื้อหาของสื่อ ทั้งนี้สอดคล้องกับทฤษฎีการใช้ประโยชน์และความพึงพอใจของ Katz and Other (1974) ที่กล่าวว่าสภาพทางสังคมและจิตใจที่แตกต่างกัน เป็นสาเหตุให้มนุษย์มีความต้องการที่แตกต่างกันออกไปซึ่งทำให้แต่ละคนคาดหวัง หรือคาดคะเนว่าเมื่อรับสารผ่านสื่อแต่ละประเภท จะสามารถสนองความพึงพอใจได้ต่างกันด้วย ดังนั้น ลักษณะการใช้สื่อของบุคคลที่มีความต้องการไม่เหมือนกันเหล่านี้ จะแตกต่างกันออกไป ขั้นสุดท้ายคือ ความพอใจที่ได้รับจากการใช้สื่อก็จะแตกต่างกันไปด้วย

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ บลูมเมอร์ (Jay G. Blumler, 1985) ที่กล่าวถึงความพึงพอใจที่ว่า บุคคลพึงพอใจที่การติดตามข่าวสาร (Surveillance) ทำให้รู้ข่าวสารความเคลื่อนไหวของสังคม โดยสอดคล้องกับงานวิจัยนี้ที่พบว่าผู้ชมรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” เกิดความพึงพอใจที่ได้รับข่าวสารต่าง ๆ ในเรื่องเพศแล้วนำมาใช้ประโยชน์ในการทำให้ตนเองกลายเป็นคนที่มีโลกทัศน์เรื่องเพศที่กว้างไกลขึ้น

สมมติฐาน การแสวงหาข่าวสารมีความสัมพันธ์กับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสาร

ผลการทดสอบสมมติฐาน พบว่าวัตถุประสงค์ในการแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสารนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน และเป็นความสัมพันธ์กันในทางบวกหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแสวงหาข่าวสารจากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มาก ก็จะมีการใช้ประโยชน์จากข่าวสารความรู้เรื่องเพศมากตามไปด้วย และในทางตรงกันข้าม หากกลุ่มผู้อ่านมีการแสวงหาข้อมูลข่าวสารน้อย ก็จะมีการใช้ประโยชน์ ในข่าวสารความรู้เรื่องเพศน้อยตามไปด้วย และความสัมพันธ์ดังกล่าวอยู่ในระดับสูง

ประเภทเนื้อหาที่กลุ่มตัวอย่างแสวงหาข่าวสารกับการใช้ประโยชน์จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” ของผู้รับสารนั้นมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 จึงเป็นไปตามสมมติฐาน และเป็นความสัมพันธ์กันในทางบวกหมายความว่า กลุ่มตัวอย่างที่มีแสวงหาข่าวสารประเภทเนื้อหาต่าง ๆ จากรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ตู๊ว” มาก ก็จะมีการใช้ประโยชน์จากข่าวสารความรู้เรื่องเพศมากตามไปด้วย สอดคล้องกับทัศนีย์ คำเกิงศักดิ์ (2553) ที่ว่า การแสวงหาข่าวสารจากคอลัมน์ “เสพสมบิสม” และเว็บไซต์ meetdoctoro.com ได้ส่งผลให้เกิดการใช้ประโยชน์และการใช้ประโยชน์นั้นสามารถเกิดขึ้นได้จากการที่มนุษย์มีประสบการณ์ตรงจากสิ่งนั้น ๆ กล่าวคือการได้เห็น ได้ยิน และได้ปฏิบัติจริง

นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับแนวคิดของ แกริสัน และมากู (Garrison and Magoon, 1972) ที่กล่าวถึงการใช้ประโยชน์ว่าเป็นกระบวนการกลั่นกรองและตีความในสิ่งที่เราเห็น ได้ยิน ได้สัมผัส ได้กลิ่น หรือได้ชิมรสมา ทำให้ทราบว่าสิ่งนั้นเป็นอะไร มีความหมายอย่างไร มีลักษณะอย่างไร โดยอาศัยประสบการณ์เป็นเครื่องช่วยในการตีความหรือแปลความหมาย สอดคล้องกับ แมคควอล และคณะ (Mc Quail and Other) ที่ได้กล่าวไว้ในเรื่องของตัวแปรของความต้องการข่าวสารจากสื่อ

ต่าง ๆ ว่า ความต้องการสารสนเทศ เป็นความต้องการเพื่อเป็นเครื่องมือในการแสวงหาข้อแนะนำ ในการปฏิบัติ ความคิดเห็น และการตัดสินใจ รวมทั้งเพื่อทราบถึงเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตนเอง สภาพปัจจุบันที่อยู่รอบตัวและสังคม

สอดคล้องกับเคอร์รี่ และ เวด (Curry and Wade, 1968) เกี่ยวกับการเลือกอย่างมีเหตุผล ว่า มนุษย์ต่างเลือกประพจน์ ปฏิบัติ หรือตัดสินใจในทางที่จะให้ความพึงพอใจสูงสุดแก่ตน ซึ่งความ พึงพอใจสูงสุดมิใช่เป็นการบรรลุถึงปริมาณที่มากที่สุด แต่เป็นความชอบและการได้รับประโยชน์ มากที่สุด และสอดคล้องกับ Katz และคณะ (1974) กล่าวว่า การที่คนต้องการรับรู้ทันสมัยเพื่อเป็น ที่ยอมรับของผู้อื่น การบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยตอบสนองความต้องการไว้ จึงมีการ เลือกเปิดรับสื่อทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือพฤติกรรมบางอย่างได้เช่นกัน

วิเคราะห์รายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” ผู้วิจัยนำผลการวิจัยมาวิเคราะห์ต่อได้ 5 ประเด็นดังนี้

1. ภาษาที่ใช้ในรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” รวมทั้งการตั้งชื่อรายการ แยกได้เป็น 3 กลุ่ม ดังนี้ ภาษาของผู้ดำเนินรายการคือ น้ำเน็ก ภาษาทางการแพทย์ในการตอบปัญหาของคุณหมอ 3 ท่าน และภาษาของผู้ถามคำถาม ปรากฏว่าภาษาของน้ำเน็ก เป็นภาษาปากมากที่สุด รวมถึงมีคำ สมญานามเรียก อวัยวะเพศ และพฤติกรรมทางเพศด้วยศัพท์ต่าง ๆ แม้แต่ ชื่อรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” ก็มีความหมายในทางเพศทั้ง 4 คำ

หิ้ง	หมายความถึง	ความอยากในการทำ
เหลา	หมายความถึง	การช่วยตัวเองของผู้ชาย
เป่า	หมายความถึง	การมีเพศสัมพันธ์
ติ้ว	หมายความถึง	การช่วยตัวเองของเพศหญิง

(Nanake5555 26 พ.ค. 2562)

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ญัฐธิดา แขวงสวัสดิ์ (2553) ที่พบว่า ยิ่งผู้ชมเปิดรับชมการ ถ่ายทอดสดบนเฟซบุ๊กที่มีเนื้อหาด้านการใช้ภาษา และความรุนแรงมาก จะยิ่งมีทัศนคติในการ ยอมรับเนื้อหาด้านการใช้ภาษา และความรุนแรงมากขึ้น ทำให้ผู้ถามและผู้ชมรายการยอมรับภาษา ที่ไม่สุภาพเหล่านี้ได้

2. ความน่าเชื่อถือจากคำตอบที่ได้ในรายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติ้ว” เนื่องจากรายการนี้มีแพทย์ เฉพาะทางด้านเพศศึกษามาตอบคำถามถึง 3 คนได้แก่ (1) หมอโอ้ หมอจิต นายแพทย์สุกมล วิภาวี พลกุล ผู้เชี่ยวชาญด้านจิตเวช โรงพยาบาลพญาไท (2) หมอไอ้ต หมอจู้ พันโท นายแพทย์อาคนะย์ วงษ์สวัสดิ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านศัลยกรรมทางเดินปัสสาวะและมะเร็งต่อมลูกหมาก ศูนย์แพทย์พัฒนาใน พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 9 และ (3) หมอโอ หมอจิม นายแพทย์โอฬาริก มุสิกวงศ์ ผู้เชี่ยวชาญด้านสูตินรีเวช เวชศาสตร์การเจริญพันธุ์ โรงพยาบาลเจ้าพระยาอภัยภูเบศร ความเชี่ยวชาญ ของคุณหมอทั้งสามท่าน จากสถาบันการแพทย์ที่มีชื่อเสียง ทำให้คำตอบเรื่องเพศที่มีผู้ถามมานั้นเป็น คำตอบที่น่าเชื่อถือมาก และผู้ฟังสามารถนำไปปฏิบัติตามได้ สอดคล้องกับโฮฟแลนด์และคณะ (Hovland and Associates, 1953) ที่ว่าความน่าเชื่อถือนั้นประกอบด้วยความเป็นผู้ชำนาญการ

หรือเป็นผู้ที่มีสมรรถวิสัย มีความน่าไว้วางใจ และความตั้งใจต่อผู้รับสารตามการรับรู้ของผู้รับสาร และแนวคิดของอริสโตเติลเรื่องความเป็นผู้ชำนาญการ ความเป็นผู้คงแก่เรียนหรือมีคุณวุฒิ ความเป็นผู้นำไว้วางใจ และสอดคล้องกับวิลเลียม เจ. แม็กไกว์ (William J, Mcguire, 1973) ที่ว่า ความน่าเชื่อถือของแหล่งสารเกิดขึ้นจากการที่ผู้รับสารยอมรับในเนื้อหาที่ถูกต้องและสอดคล้องกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ความน่าเชื่อถือของแหล่งสารขึ้นอยู่กับ การยอมรับในความชำนาญ (Expertise) และสิ่งที่ประจักษ์ (objectivity)

3. ความสนุกสนานในการดำเนินรายการของน้ำเน็กเป็นที่ประจักษ์ชัด น้ำเน็ก มีชื่อจริงว่า นายเกตุเสพย์สวัสดิ์ ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา ผู้ดำเนินรายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” น้ำเน็ก มีความสามารถในด้านพิธีกร นักจัดรายการ นักแสดง นักพากย์ ผู้ชมจำนวนหนึ่งติดตามน้ำเน็กจากรายการอื่น ๆ เช่น ออย่าหาว่าน้ำสอน นิสัยโดยทั่วไปเป็นคนตลกโผนผาง พูดตรงไปตรงมา คล่องตัว และติด พูดสลับ และคำหยาบ เช่น มิง ภู แต่ผู้ชมมักเห็นเป็นเรื่องสนุกสนานมากกว่าเป็นคำหยาบคาย สอดคล้องกับอริสโตเติล (Aristotle อ้างถึงใน กฤติณี ประชาบาล, 2539) ว่า “การจูงใจที่บรรลุผล นั้นขึ้นอยู่กับคุณสมบัติของผู้พูด เมื่อคำปาฐกถาของผู้พูดสามารถโน้มน้าวจิตใจของเราให้รู้สึกว่าเขา มีความน่าเชื่อถือกว่าคนพรรค์อื่น” เรื่องนี้เป็นเรื่องจริง ไม่ว่าจะตั้งปุจฉาใด และไม่ว่าแห่งหนใดที่ แม้นไม่มีความเที่ยงดำรงอยู่ หากแต่ ณ ที่นั้นสถิตด้วยหลากหลายทัศนคติก็ตาม และยังสอดคล้องในมิติ ของความคล่องตัว (Dynamism) ตามแนวคิดของเบอร์โลและคณะ (Berlo and Associates อ้าง ถึงในทัศนีย์ คำเกตุศักดิ์, 2553) ซึ่งชี้ให้เห็นว่าถ้าผู้รับสารรับรู้ว่าผู้ส่งสารมีความเด็ดขาด แข็งขัน ตื่น ต้ว และกระฉับกระเฉงอยู่เสมอ ผู้ส่งสารจะได้รับความเชื่อถือในระดับสูง

4. สื่อและช่วงเวลาในการจัดรายการ รายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” เป็นรายการถ่ายทอด สดผ่านเฟซบุ๊กไลฟ์ และยูทูปไลฟ์ นับว่าเป็นสื่อและช่วงเวลาที่เหมาะสมคือตั้งแต่ 20:00 น. ถึง 22:00 น. ทำให้ผู้ที่เลิกจากการทำงานพักผ่อนอยู่กับบ้านก็เข้าไปชมและเข้าไปถามคำถามจากนาย แพทย์ทั้ง 3 ท่านและจากสถิติการใช้ Facebook และ YouTube เห็นได้ชัดว่าประชากรส่วนใหญ่ จะใช้ในช่วงหลังจากเลิกงานจนถึงเที่ยงคืนในการใช้สื่อออนไลน์ต่าง ๆ จุดนี้ทำให้รายการ “หิ้ง เหลลา เป่า ตู๊ว” เป็นช่วงเวลาที่ผู้ชมมากและมีผู้เข้ามาถามคำถามจำนวนมากเช่นกัน สอดคล้องกับรัชญา จันทะรัง (2554) ที่ว่า การใช้งานบนเฟซบุ๊กสามารถกระตุ้นให้ผู้ใช้งานในเครือข่ายมีปฏิสัมพันธ์กัน ง่ายยิ่งขึ้น เนื่องจากการใช้งานที่มีความหลากหลายและรองรับการใช้งานผ่านโทรศัพท์เคลื่อนที่ที่ ในปัจจุบันนับเป็นปัจจัยที่ทกของคนไทยซึ่งขาดไม่ได้ ส่งผลให้การเจริญเติบโตของผู้ใช้งานเครือข่ายสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กยังคงเติบโตอย่างต่อเนื่อง และปัจจุบันนี้โทรศัพท์เคลื่อนที่เป็นปัจจัย อย่างหนึ่งที่ทำให้คนเข้าถึงอินเทอร์เน็ตได้สะดวกรวดเร็วยิ่งขึ้น ส่งผลให้ผู้ใช้งานเข้าถึงเครือข่าย สังคมออนไลน์ต่าง ๆ ได้ง่ายดายนกว่าสมัยก่อน ตัวอย่างคือการใช้เครือข่ายสังคมออนไลน์เฟซบุ๊กที่ เรียกว่า บริการหน้าเว็บไซต์สำหรับโทรศัพท์เคลื่อนที่ (Facebook for Mobile) และยูทูปที่ทำให้ผู้ ใช้งานสามารถเข้าถึงเฟซบุ๊กได้ตลอดเวลาไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน ทำให้ยอดผู้ใช้บริการมีจำนวนที่สูงขึ้น

5. ลักษณะรายการเป็นลักษณะเชิญผู้เชี่ยวชาญมาตอบปัญหาเรื่องเพศศึกษาโดยให้ผู้ฟังที่บ้านถามปัญหาทางเพศมาในรายการ ลักษณะการจัดรายการที่น้ำหนักให้ถามตรงและตอบตรงในเรื่องที่ไม่มีใครกล้าพูดเช่นนี้กลายเป็นลักษณะเด่นที่ทำให้รายการนี้มีผู้ชมติดตามจำนวนมาก อาจเพื่อรับทราบปัญหาทางเพศและเพื่อความสนุกสนานในการตอบคำถามของน้ำหนักและนายแพทย์ท่านอื่น ๆ ทำให้ได้ทั้งความรู้เรื่องเพศและความสนุกสนานจากรายการไปพร้อมกัน สอดคล้องกับแมคคอมบส์ และเบคเคอร์ (McCombs and Becker, 1979) ได้กล่าวไว้ในเรื่องการใช้สื่อตามความพอใจและความต้องการว่า บุคคลใช้สื่อมวลชนเพื่อ ต้องการรู้เหตุการณ์ ต้องการช่วยตัดสินใจ (Decision) โดยเฉพาะการตัดสินใจในเรื่องที่เกี่ยวกับชีวิตประจำวัน การรับสื่อมวลชน ทำให้บุคคลสามารถกำหนดความคิดเห็นของตนเองต่อสภาวะ หรือเหตุการณ์ ต้องการข้อมูลเพื่อพูดคุย (Discussions) ความต้องการมีส่วนร่วม (Participating) ในเหตุการณ์และความเป็นไปต่าง ๆ ต้องการเสริมความคิดเห็น หรือการสนับสนุนการตัดสินใจที่ได้กระทำไปแล้ว (Reinforcement) และต้องการความบันเทิง (Relax and Entertainment) เพื่อความเพลิดเพลินและผ่อนคลายอารมณ์

5 ประเด็นเหล่านี้จึงเป็นประเด็นที่ทำให้รายการ “หิ้ง เหลา เป่า ติว” เป็นที่นิยมในการแสวงหาข่าวสารและใช้ประโยชน์จากผู้ชมรายการจำนวนมาก

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

(1) ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษา การแสวงหาข่าวสาร การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจต่อความรู้เรื่องเพศ โดยขอบเขตการศึกษาได้วัดเฉพาะตัวแปรผู้รับสาร หากวัดตัวแปรอื่น เช่น กลยุทธ์การสื่อสาร กระบวนการสื่อสาร ก็อาจจะทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการวางแผนการให้ความรู้เรื่องเพศที่ชัดเจน และตรงตามเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น

(2) ในการดำเนินการวิจัยในอนาคต ควรทำการศึกษาโดยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ไม่สามารถวัดได้ เช่น ความคิดและทัศนคติเชิงลึกที่กลุ่มเป้าหมายมีต่อรายการตอบปัญหาทางเพศ ให้ทราบถึงคุณลักษณะของบุคคล และวิธีการตอบปัญหาที่มีผลจูงใจให้ผู้รับสารเกิดพฤติกรรมอย่างแท้จริง เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาการสื่อสารในเรื่องอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

(3) ควรทำการศึกษาเฉพาะกลุ่ม เช่น กลุ่มเพศหญิง เพศชาย หรือกลุ่มหลากหลายทางเพศ เพื่อจะได้คำตอบที่เฉพาะเจาะจงและนำไปแก้ปัญหาคือการสื่อสารเรื่องเพศได้ตรงจุด

(4) ควรทำการศึกษาเจาะลึกจากผลการวิจัยที่ว่าผู้รับสารแสวงหาข่าวสารเรื่องเพศ โดยนำความรู้ทางจิตวิทยาเรื่องเพศไปใช้ นั้นใช้อย่างไร ได้ผลประการใด

(5) จากผลการวิจัยเรื่องการใช้ประโยชน์จากรายการเพื่อความเพลิดเพลินและเพิ่มพูนความรู้ในเรื่องเพศน่าจะมีการวิจัยต่อแยกเป็นแต่ละกลุ่มวัยใช้ประโยชน์จากรายการด้านใดอย่างไร

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

(1) ในการวิจัยครั้งนี้ได้ศึกษา การแสวงหาข่าวสาร การใช้ประโยชน์ และความพึงพอใจต่อความรู้เรื่องเพศ โดยขอบเขตการศึกษาได้วัดเฉพาะตัวแปรผู้รับสาร หากวัดตัวแปรอื่น เช่น กลยุทธ์การสื่อสาร กระบวนการสื่อสาร ก็อาจจะทำให้เกิดประโยชน์ในด้านการวางแผนการให้ความรู้เรื่องเพศที่ชัดเจน และตรงตามเป้าหมายได้มากยิ่งขึ้น

(2) ในการดำเนินการวิจัยในอนาคต ควรทำการศึกษาโดยใช้วิธีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) เช่น การสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) หรือการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นต้น เพื่อให้ได้ข้อมูลเชิงลึกที่ไม่สามารถวัดได้ เช่น ความคิดและทัศนคติเชิงลึกที่กลุ่มเป้าหมายมีต่อรายการตอบปัญหาทางเพศ ให้ทราบถึงคุณลักษณะของบุคคล และวิธีการตอบปัญหาที่มีผลจูงใจให้ผู้รับสารเกิดพฤติกรรมอย่างแท้จริง เพื่อนำมาปรับปรุงและพัฒนาการสื่อสารในเรื่องอื่น ๆ ให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- โกสินทร์ รัตนคร. (2552). การใช้สื่ออินเทอร์เน็ตเพื่อเป็นช่องทางการสื่อสารของการเสื่อกคู่ครอง. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ณัฐธิดา แหวงสวัสดิ์. (2560). การวิเคราะห์เนื้อหาทางด้านเพศ การใช้ภาษา ความรุนแรงภาพตัวแทน และการเปิดรับ และทัศนคติที่มีต่อการถ่ายทอดสดบนเฟซบุ๊ก. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมจัดการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- ทัศนีย์ ดำเกิงศักดิ์. (2553). การวิเคราะห์เนื้อหาเพศศึกษาและความพึงพอใจของผู้รับสารที่มีต่อคอลัมน์ “เสพสมบัตินิยม” และเว็บไซต์ meetdoctoro.com กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- น้ำทิพย์ พรหมเพชร และบุหงา ชัยสุวรรณ. (2560). แนวทางการนำเสนอเรื่องเพศ ภาษา ความรุนแรง และภาพตัวแทนในรายการเกมโชว์ทางโทรทัศน์ดิจิทัล. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต, คณะนิเทศศาสตร์และนวัตกรรมจัดการ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- รุ่งนภา มหารวรรณศรี. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารเรื่องเพศในครอบครัวของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลายในอำเภอเชียงดาว จังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์ปริญญาสาขารัฐศาสตร์มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2537). การวิจัยเชิงปฏิบัติการ. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ กัญภัย. (2546). เพศและการสื่อสารในสังคมไทย. สำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย.
- ศิริวรรณ ทุมเชื้อ. (2558). พฤติกรรมทางเพศและปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความตั้งใจ

ในการป้องกันการตั้งครรภ์ของวัยรุ่นในจังหวัดสระบุรี. *วารสารพยาบาล
กระทรวงสาธารณสุข*, 25(1), 15-25.

ศุภิกา ดวงมณี. (2539). *การเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่าน www. ของสื่อมวลชนไทย.
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, ภาควิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*

ไศลทิพย์ จารุภูมิ และอรอนงค์ สวัสดิ์บุรี. (2532). การศึกษาคอแลมน์ปัญหาของสตรีใน
สื่อสิ่งพิมพ์. ใน *รายงานการประชุมโครงการอาศรมความคิด (Forum) เรื่อง
“ผู้หญิงกับการสื่อสารมวลชน”*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย.

สุชาติ และสุวรรณี โสมประยูร. (2525). *เพศศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์โอเดียนสโตร์.

อุดมพร ยิ่งไพบูลย์สุข และเปรมวดี คฤหเดช. (2554). *เพศวิถีของนักศึกษาในเขต
รัตนโกสินทร์ กรณีศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา* (รายงานการวิจัย).
กรุงเทพฯ: สถาบันวิจัยและพัฒนา มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา.

ภาษาอังกฤษ

Atkin, Charles K. (1973). *Anticipated Communication and Mass Media
Information Seeking*. Public Opinion Quarterly. New York: Free Press.

Barzt, A.E. (1999). *Basic Statistical Concepts*. New Jersey: Prentice-Hall,

Katz, E., Blumber, J. G., & Gurevitch, M. (1973). *Utilization of mass
communication by the individual*. The Uses of Mass Communi-
cation. Beverly Hills: sage.

McComb, M. E., & Becker. L. B. (1979). *Using mass Communication
Theory*. New York: Prentice-Hall.

McQuail, D., & Windahl, S. (1981). *Communication Models*. New York:
Longman.

ระบบออนไลน์

ประชาไท. (2016, 5 ตุลาคม). *งานวิจัยเผย เพศศึกษาที่สอนทุกวันนี้ไม่ตอบโจทย์ผู้เรียน
วัยรุ่นทั่วโลก*. ประชาไท. เข้าถึงได้จาก [https://prachatai.com/jour-
nal/2016/10/68209](https://prachatai.com/journal/2016/10/68209)